

ESCLAUS DE LA UNIÓ: CAPÍTOL 32: L'ANTIC MÓN

Un relat de: [Raiil Gay Pau](#)

- Però quina merda és açò?

El crit provinent del llit que tinc davant em desperta d'un sobresalt. Mire al meu al voltant una mica confosa sense saber què passa. Fix la vista en el llit i veig a Abi sostenint a Peluchín entre les seues mans.

- Crec que vaig a vomitar. - Diu Abi.

Al principi pense que ho diu per Peluchín, per açò de vomitar arcoíris, però veig com Abi abandona el llit corrent i es dirigeix al bany privat que hi ha en l'habitació i és en aqueix moment quan m'adone que el de vomitar era literal. Escolte els seus sons que provenen del vàter. M'alce estirant els braços i vaig al bany a veure com es troba.

- Fotre. - Diu Abi, netejant-se la boca amb la màniga del pijama que porta lloc, un amb uns conejitos molt micos. - Note el cos com si m'ho hagueren estat apallissant durant dies.

- Bé, et vas portar una bona pallissa. - Responc. - Pensava que realment t'anaves a morir.

- On estem? - Pregunta Abi.

- Has anat directa al bany i no saps on estàs? - Pregunte incrédula.

- Moltes vegades em guie per intuïció. - Responc. - Em vas a dir on estem i per què porte aquesta cosa amb conejitos posada?

- Estàs en la Vàlantain. - Responc exasperada. - Concretament, en la teua habitació, o l'habitació principal, o...el que siga.

- Aqueixa habitació que la seua la decoració sembla treta d'un conte infantil és la meua habitació de la Vàlantain?

- Diu Abi per a després tornar a vomitar. - Per favor, què t'ha fet la nau o que et fet jo per a merèixer açò? Podries haver-me matat, l'agonia seria més lenta.

- No sigues exagerada, Abi. - Li dic posant les mans sobre els meus malucs. - L'he decorat amb les coses de... de la meua... de la meua amiga Abi. No sé, vaig pensar que era millor que se li donara un ús i que no estigueren agafant pols en una habitació freda i humida.

- Eh! Que la Vàlantain està condicionada millor que els millors hotels del món, no es passa ací ni frio ni humitat, retira açò. - Responc Abi indignada.

- A voltes pense que tens menys edat de la qual el teu cos aparenta. - Dic. - Segur que amb els experiments que t'han fet no t'han fet créixer més el cos?

- Ja, quin graciosa. - Responc Abi.

Em dona l'esquena i es mira en l'espill. Es lleva el pijama i comença a veure el seu cos nu reflectit en ell. Les ferides del seu cos encara no s'han tancat del tot. Comença a toquetearse els blaus de la seua pell i a examinar cada racó del seu cos.

- Quant temps ha passat? - Pregunta Abi.

- Uns quatre dies. - Responc.

- Mmm, aquesta vegada estan tardant molt a guarir-me les ferides, pot ser que siga perquè no tinc tanta energia, de fet, no sé com em puc tenir en peus.

- Bé, jo t'he subministrat sopa per la boca aquests dies. - Dic. - Sàvia que necessaries alimentar-te per a recuperar-te, però tampoc sabia què podies menjar.

- M'has estat cuidant aquests dies? - Diu Abi amb cara de sorpresa. - Gràcies... I, açò, on estem?

- He portat la nau oceà endins. Estem sobre l'aigua. - Dic. - De moment no s'ha acostat cap enemic. D'altra banda, els Tèrmits han estat descansant. La veritat és que estava esperant al fet que et recuperares per a decidir què fer.

Abi s'omple la boca amb aigua de l'aixeta i fa gàrgares amb ella.

- Puaj, tenia la boca pastosa. - Diu. - Em dol el cap i els músculs.

- No m'estranya. - Responc.

- Bé, abans de pensar en gens hauria de menjar. - Diu Abi.

- Acabes de vomitar... - Dic.

- Açò ha sigut en veure aqueixa cosa espantosa amb la qual estava dormint. - Diu Abi esbossant un somriure.

- No fa falta que et vages de l'habitació fins que no estigues llista. - Li dic. - Vaig suposar que voldries menjar, així que he anat portant menjar. Està en aqueix armari d'allí.

Abi s'abalança cap a la porta de l'armari i comença a traure menjar i a ficar-li-la a en la boca.

- Vagya, has pensat en togdo. - Intenta dir Abi amb la boca plena de menjar. - Muchad gagzias.

- Gens, gens, tu menja i ja parlaràs després, que et vas a ennuegar. - Dic rient.

Els minuts van passant i, conforme més menja Abi, més li torna el color al seu cos. Ella engoleix tot pràcticament sense respirar i beu aigua també sense parar. En mitja hora s'ha polit pràcticament tot el menjar que jo havia portat.

- Ah! Gens millor que un bon atracón. - Diu Abi. - Bé, vaig a dutxar-me.

- Tens roba neta en l'armari, posa't el que vulgues, la majoria era de Abi, encara que també hi ha roba molt estranya. - Dic.

- Probablement siga de la Consellera Zirca, té el gust en el cul.- Comenta Abi mentre obri la mampara de la dutxa i es fica allí dins.- Ai, què bé, aigua calentita.

Mentre Abi es dutxa, m'entretinc fent el llit i recolzant a Peluchin en el capçal del llit.

- Per cert.- Diu Abi eixint del bany, chorreando i assecant-se el pèl amb una tovallola.- On està aqueixa...? On està Mary Pili?

- La tinc vigilant tota la nau. Va per ací i per allà. La nostra connexió mental s'ha fet més intensa i, si tanque els ulls, puc veure el que ella veu. Mola, és com tenir una càmera de vigilància mòbil en el cervell.

- Curiós.- Diu simplement Abi.

- Per cert, aquestes banyant-ho tot.- Dic.

- Eh? Ah, sí, és possible, ja ho netejaré després.- Diu.- Hi ha un assecador? Dis-me que hi ha un assecador.

- Sí, hi ha un...- Responc confosa.

- Sí, genial, m'encanten els assecadors. El seu intens soroll em relaxa i tranquil·litza amb aqueix aire calentito que tira. Uf, em fonc solament de pensar-ho.

- A tu se t'ha anat la xaveta definitivament.- Responc.- T'han colpejat massa vegades en el cap.

- El que tu digues, boca chancla, però camine jo calenta riga's la gent.

Em dona l'esquena i cerca pel bany l'assecador. Quan ho troba, ho trau amb un enorme somriure en la cara. Vaja, sembla que realment li agraden els assecadors. Alegre i feliç com una perdiu, ho connecta a la llum i es comença a assecar tot el cos amb ell.

- Saps que açò serveix per a assecar-se el pèl, no?- Dic.

- Què? Què dius? No et sent.- Diu Abi cridant.

- Gens, deixa-ho estar.- Crit jo. Total, per al que serveix discutir amb ella... una paret et fa més cas.

Vint minuts després que encenguera l'assecador, Abi encara està asseguda en el vàter assecant-se amb aqueix aparell. Té una cara de relaxació i pau mental que mai li havia vist.

- Tu, xica de l'assecador, no ho tens ja bé?- Dic.

En aqueix moment, Abi apaga l'aparell.

- Ara sí t'he escoltat.- Diu com eixint d'un ensomni.- Pot ser que tingues raó, però és que m'agrada tant... Però sí, tinc una cosa molt important que fer.

Sense dir res més, s'alça del vàter i es dirigeix a l'armari, tria roba interior, una samarreta i uns pantalons de xandall.

- La comoditat és la comoditat.- Diu.

Després de vestir-se, ix precipitadament de l'habitació. Jo la seguisc, relliscant una mica amb l'aigua que ha deixat pel sòl després de la seua dutxa. La seguisc a grans pas per diferents passadissos, sense preguntar-li res. És millor veure què fa que preguntar-li-ho, les seues respostes solen confondre més.

Es para davant d'una comporta i l'obri sense problemes. trac el cap i veig que hi ha un arsenal considerable allí dins. Després de rebuscar, Abi ix amb una espècie de tub llarg, amb un gallet, sobre el seu muscle.

- Anem.- Diu simplement després de tancar la porta.

Jo seguisc perseguint-la per molts altres passadissos. Girant una cantonada, ens trobem cara a cara amb Kalindra i Carolina.

- Vaja, veig que t'has alçat.- Comenta Kalindra.

Abi no respon, solament fa un moviment lleuger amb el cap i segueix caminant precipitadament. La seguisc i, pel que sembla, la curiositat s'ha despertat en les altres dues xiques que també ens segueixen.

- Què vas a fer amb açò?- Pregunta Kalindra.

- Alguna cosa que hauria d'haver fet fa molt de temps. Van a saltar espurnes.- Diu soltant una sonora riallada. El que jo pensava, era millor no preguntar.

Finalment, arribem a un hangar que mai havia vist, era un quadrat en el centre del qual hi havia una espècie de canó o aparell molt gran.

- Vés-te a la merda, aparell fastigós.- Diu Abi clavant un genoll en el sòl i mirant per una espècie de visor.

- Espera.- Diu Kalindra posant-se davant del tub de Abi.- Respon-me, què és açò i què vas a fer?

- No tinc motius per a respondre't, és la meua nau i són les meues regles. – Respon Abi.- Però igual et quedes més tranquil·la si et dic que açò és la Exterminus i vaig a volar-la per l'aire.

Així que aqueix aparell gran que sembla un canó i al com apunta Abi amb el seu tub, és la famosa Exterminus. Doncs jo pensava que era molt més espectacular, omple de lucecitas, cables, cristalls i molts ruiditos metàl·lics, i resulta que solament és un tros de ferro. Vist així, no sembla tan perillosa.

- Estàs segura del que vas a fer?- insisteix Kalindra.

- Què vols dir amb açò?- Pregunta Abi, baixant el tub i mirant a la cara a Kalindra amb una expressió confusa.

- No t'has parat a pensar que amb aqueixa arma podríem guanyar a la Unió? Per què no la utilitzem al nostre favor?- Diu Kalindra.

- Estàs dient que no destruisca i utilitzem una arma que pot matar a la gent com si chascaras els dits? Vols utilitzar-la per a matar a milers de persones amb un tret?- Diu Abi.

- Podríem amenaçar i destruir a tota la Unió d'un sol colp, evitant molt sofriment.- Insisteix Kalindra amb una lluentor en els ulls.

- A tu se t'ha anat el cap.- Diu Abi molt seriosa.- Em vaig enfrontar a la Unió perquè no em semblava just matar a

milers de persones amb alguna cosa així. Aquest arma és massa perillosa, massa poderosa perquè la tinga la humanitat. Oh, no, vaig a fer-la saltar per l'aire. A més, l'únic mineral que la fa funcionar ho he amagat i no funcionara sense ell. I, evidentment, no pense anar a per aqueix mineral. No, Kalindra, no deixaré que la humanitat tinga un arma com aquesta. I si guanyem a la Unió, pense destruir tota la informació sobre aquesta.

- Però... ens donaria la victòria.- Diu Kalindra.

- A quin cost?- Respon Abi.- Encara que la utilitzarem per a guanyar-los, no seríem diferents a ells i, a més, si aquest aparell cau en males mans... No, aparta, Kalindra, vaig a fer-la explotar ara mateix, amb tu o sense tu, tu decideixes.

El ceño de Abi denota determinació, no dubtarà a disparar encara que s'haja de portar per davant a Kalindra i aquesta ho veu en els seus ulls. Sap que Abi no pensa canviar d'opinió, així que baixa el cap i s'aparta del camí de Abi, situant-se entre Carolina i jo.

- Gràcies.- Diu Abi.- I amb el temps em donaràs les gràcies a mi. Açò no hauria d'existir.

Abi apunta una altra vegada a la Exterminus i estreny el gallet del tub. Una llum ataronjada comença a emetre's. Cada vegada és més intensa i, de sobte, un sonor soroll es produeix. Un so que em fa saltar un pam del sòl. Un feix de llum, encara que és massa sòlid per a dir que açò és llum, impacta contra la Exterminus. Est esclata. La sala s'omple de fum i trossos de metall candent. Així i tot, la destrucció de la Exterminus no ha sigut tan sorollosa com esperava, és com si simplement parts de la màquina s'hagueren fos.

- Bé, ara a tirar les restes al mar.- Diu Abi.- Quin riure, solament per tirar açò al mar em podrien condemnar a mort, però clar, jo ja estic en crida i cerca i si m'enxampen m'executen.

- Quin sentit de l'humor més rar tens.- Dic alçant els muscles.

Abi prem un botó de la paret i el centre de la sala s'obri. Les restes de la Exterminus van caent a l'oceà.

- No tens por que la recuperen?- Diu Kalindra.

- No, pense que seria més fàcil construir una altra que venir ací al mar a cercar aqueixes restes i traure'ls del fons. A més, no funciona sense el mineral. De moment no hem de témer a un arma com la Exterminus.

- No penses que hagen pogut construir una altra durant el temps que has estat fora?- Diu Kalindra.

- Ho dubte. No saps la ingent quantitat de materials que fan falta per a construir aqueixa cosa.- Respon Abi.- Bé, va sent hora que comencem a concretar coses. Reuniu a tots en la sala de control. Tinc un pla.

- I es pot saber de què es tracta?- Pregunta Kalindra.

- Temps al temps.- Respon Abi.- Tu reuneix a tots. Jo vaig a la sala de control.

Sense dir res més, eixim de la sala on està la Exterminus, després de tancar la comporta, i Abi es dirigeix a la sala de control. La seguisc en silenci. Arribem a la sala, allí es troben la majoria dels Tèrmits, però no estan totes. La majoria d'elles han triat habitacions en les quals dormir o descansar. A més, aquests últims dies no hi ha hagut moltes coses que fer, així que solen passar hores assegudes en la sala de control veient passar el temps. Almenys no han de fer esforços i mengen bé. La veritat és que no les he escoltat queixar-se molt per la seua nova situació. Simplement estan esperant.

Abi puja a la tarima on està el panell de control i ho revisa tot. Sembla que està mirant ara una espècie de mapa del continent. El mapa mostra un punt roig.

- Veus?- Diu Abi assenyalant el punt roig.- Nosaltres estem ací. Aqueixa franja grisa que veus enmig del mar i que embolica el continent és la frontera entre El Continent Renascut i l'Antic Món. Uf, què a prop estem, una mica més i la barrera ens fregeix.

- Ho sent. Vaig pilotar com una boja allunyant-me tot el que vaig creure que era convenient.- Responc.

- Bé, de moment estem vives, però recorda que aqueixa barrera és letal. Té tanta energia acumulada que podria fregir la Vàlantain. Encara sort que van gastar la majoria dels recursos en aquesta cosa i la climatologia i no els quedava més per a fer armes tan potents com aqueixa barrera.

- Llavors, la barrera és perquè no isquem?- Pregunta.

- No, més aviat perquè ningú entre.- Respon.

- Ja estem totes ací.- Escoltem que diu Kalindra darrere de nosaltres.

- D'acord.- Respon Abi, girant-se i recolzant les seues mans en la barana de la tarima, de cara a la concurrència.- Per molts militars que tinga la Unió, pot ser que nosaltres aconseguim un grup bastant elevat de rebels. Solament hem de cridar a les portes adequades. Per a açò tenim als contactes de Kalindra. El continent Renascut és molt gran i, per tant, no està tan ben protegit en tots costats. Saquejar armes i menjar no és el problema. I com he dit, podem fer incursions i anar eliminat militars. D'altra banda, la Vàlantain és la millor nau de la Unió i és nostra, així que amb ella podem destruir la majoria de vehicles i màquines de guerra de la Unió. Suppose que ho haureu notat, ja hem destruït la major amenaça que teníem, que era la Exterminus. Per tant, solament ens queda afeblir a la Unió per a al final fer-la caure. Però la Exterminus no era l'única amenaça. Hi ha una altra. Aqueix és el nostre problema. Pot ser que els militars i les armes de la Unió no ens plantegen dificultats, però un altre cantar són els esquadrons letals. Amb solament un esquadró letal es pot derrotar a exèrcits sencers. Per tant, el nostre objectiu ha de ser eliminar a tots els membres dels esquadrons letals com puguem. En les nostres condicions actuals açò és impossible. Pel que sembla, ni jo mateixa estic capacitada per a guanyar a més de dos membres d'un esquadró letal, així que no tenim gens que fer, llevat que aconseguim una manera de danyar l'armadura dels esquadrons letals. Resulta que existeix un mineral que, donada la seua configuració geomètrica, pot generar una espècie de feix de llum que afebleix les armadures. En altres paraules, si posem aqueix mineral en el lloc

correcte d'un arma, podrem ferir als membres dels esquadrans letals, ja que dotaria a les bales o al metall d'una pel·lícula que desestabilitza el metall de les armadures. Evidentment, aqueix mineral no es pot aconseguir en el Continent Renascut i, si estiguera la Unió, ja s'haurien encarregat d'eliminar-ho. Però hi ha una petita esperança. En l'Antic món aqueix mineral s'utilitzava com a joia, ells ho cridaven diamant. Hi ha un continent al com cridaven Àfrica. Allí hi havia gent que esclavitzava a una altra per a traure-ho i obtenir benefici, les organitzacions van cridar a açò diamants de sang. Pel que sembla, a Àfrica hi havia molts diamants. En els últims espertencs de vida de l'Antic món, hi havia magnífiques ciutats en aqueix continent, de la més alta tecnologia. Una d'elles es deia Denbek. La idea és enviar a algú a aqueix continent i que rebusque per les seues terres fins a trobar molts diamants, ens els porte i adaptem les nostres armes. Aqueixa és l'única possibilitat per a derrotar al nostre enemic. Per què us explique açò? Perquè vosaltres sereu la llavor de la rebel·lió i vull que sapieu què és el que estem fent. L'objectiu dels quals es queden ací serà fer incursions per a obtenir aliments i armes, rescatar civils i reclutar persones per a la causa i així tenir un exèrcit.

- Jo em presente voluntària per a anar a Àfrica, o com es cride, a per aqueixos diamants.- Diu Carolina.- Podem formar un grup que...

- Gens d'açò.- Respon Abi secament.- Ja tinc decidit qui anirà allí. Hem de pensar que, en l'Antic Món, els perills són nombrosos. Un grup cridaria l'atenció. A més, probablement, moriries per una causa o una altra. No, solament hi ha una persona que pot anar.

- Tu, no? - Diu Carolina en un to despectiu.

- No.- Respon Abi.- Solament poden anar Alicia i Mary Pili.

Escolte els noms i ressonen uns segons en el meu cap. Aqueixos noms em són molt familiars... Clar! Si som la meua aranya i jo.

- Alt, alt.- Dic.- Com que nosaltres?

- Açò, per què elles? - Insisteix Carolina.

Mary Pili, que fa temps que ha tornat i està prop de mi, està entusiasmada amb la idea. En aqueix moment, d'un ràpid moviment, Abi trau una pistola que portava en el seu maluc i dispara a Mary Pili sense parar.

- Quiet, bestiola, no et sulfures. - Diu Abi en veure que Mary Pili es posa en guàrdia. - Veieu? La aracnis no ha patit cap dany. De fet, solament un membre d'un esquadró letal podria guanyar a una aracnis en un combat d'un contra un. Es necessitarien desenes de militars per a derrotar a una d'aquestes, i ja no et dic el que es necessitaria perquè la derrotara un grup de persones sense armament i que no estiguen entrenades. A més, la aracnis compta amb molts buits en el seu cos on poder emmagatzemar els diamants sense que caiguen o es puguen danyar. I resulta que la aracnis solament obeeix i protegeix a la seua portadora. Solament protegeix a un altre per ordre d'ella, però si aquesta es troba en perill, no acatarà l'ordre i la seua prioritat serà la seua portadora. En l'Antic món els perills són nombrosos, solament elles poden anar si volem que tornen amb els minerals. Per tant, elles seran les que haurien d'anar. Encara que és clar, no puc obligar-les.

- Em... m'ho he de pensar. - Responc.

- No tens temps per a açò. Estem en el millor punt, ja que estem prop de la barrera. T'hem d'enviar avui mateix i anar-nos d'ací a cercar un refugi. - Respon Abi. - Així que decideix-te.

- Però... però... açò és massa responsabilitat per a mi. - Note com els meus pulmons s'expandeixen i comence a respirar molt de pressa. No, no soc capaç, no vull abandonar la Vàlantain.

- Eres l'única que pot aconseguir fer la missió amb èxit. - Torna a dir Abi. - Eres la nostra esperança.

Respir molt de pressa, tot em dona voltes... però, de sobte, note una gran calma. Mary Pili em transmet la seguretat que ella em protegirà de qualsevol perill, que sap que en el fons vull anar, però tinc por i que no he de tenir-ho. Respir profund i m'escolte dir:

- D'acord, aniré.

- Molt bé doncs, decidisc. - Diu Abi.

- No penses que nosaltres també podem opinar sobre aquest tema? - Insisteix Carolina.

- No t'ofengues, joveneta, però la nau i els materials per a anar a l'Antic Món són meus i jo decidisc què fer. -

Respon Abi. -A més, sé del que estic parlant, no sobreviurieu ací fóra.

- Però...- diu Carolina.

- Carolina, deixa-ho estar. - Diu Kalindra. - Fem el que ella diga.

- Està bé. - Es rendeix Carolina i ens mira a Abi i a mi amb odi.

- Veniu, Alicia i Mary Pili, us he de preparar. - Diu Abi. - Vosaltres, Tèrmits, descansau ací.

Nosaltres abandonem la sala seguides per la mirada dels Tèrmits. Carolina fa posat de seguir-nos, però Kalindra la mira i li diu que no amb el cap. Després de travessar uns corredors, arribem a una porta que, a primera vista, no es detecta. Abi l'obri i entrem. Tarde una mica a acostumar-me a la llum després que Abi tancara la porta i ens deixara a les fosques per a després encendre-la. Aquesta és una habitació molt xicoteta, semblada a un armari de rebost. Les prestatgeries estan plenes d'una espècie de caixes quadrades de metall.

- Aquesta habitació és secreta i aquest material alt secret. - Diu Abi en veu baixa mentre agafa una caixa i l'obri. - Veus? Aquests tubitos d'ací dins són unes càpsules que contenen un líquid nutritiu. Amb solament prendre un al dia, pots subsistir sense prendre res més de menjar. Ara bé, no és bé abusar d'açò. Si passares molts mesos alimentant-te solament d'açò, el teu cos es ressentiria. Cada caixa conté unes 365 unitats. Per al teu viatge et portaràs dos, una per a tu i una altra per a Mary Pili, encara que no estic molt segura que açò servisca amb ella,

però ella ho té més fàcil per a caçar alguna cosa.

- Cal que vaja jo allí? - Pregunte.

- Sí. - Diu Abi, per a després agafar una altra capseta. Açò d'ací són pastilles purificadoras. Cadascuna d'elles serveix per a purificar un litre d'aigua. Cada caixa conté 550 pastilles, també et portaràs un parell.

- No m'ignores així. - Insistisc.

- I, finalment, - diu Abi rebuscando pel fons d'aquesta petita habitació en un racó i traient una altra caixa, però aquesta més xicoteta que les anteriors - açò que s'adapta a les teues dues orelles i entra en el conducte auditiu es tracta d'un traductor automàtic. Encara està en fase beta, però està bastant polit i et servirà per a entendre el que diuen i, si vols que els altres t'entenguen a tu, solament has de posar-te aquest aparatito davant de la boca. Ho pots subjectar amb la mà o amb aquesta espècie de mocador.

- Sí, molt bé tot açò però, per què jo? - Dic.

- Mira, de tots els que estan en aquesta nau, eres en l'única en qui confie. Bé, en tu i en aqueixa cosa amb vuit potes d'ací. - Diu Abi, a la qual respon Mary Pili amb un bufido. - Calla cosa, damunt que et faig un compliment. En fi, pense que eres l'única que podrà resoldre açò amb èxit i que tornarà.

- Estàs segura d'açò? - Dic.

- Completament. - Respon.

- Bé... està bé. - Dic.

- Genial. Venja, agafa aqueixes caixes que t'he mostrat i segueix-me. - Diu Abi contenta.

Eixim d'allí i ens anem a una altra sala, aquesta una mica més gran. Allí hi ha una espècie de cilindres de metall, bastant grans, amb unes hèlixs en la part de darrere.

- Aquestes són càpsules d'immersió per a viatges ràpids. Crec que la aracnis i la teua cabreu les dues, una mica atapeïdes, però cabreu. Vaig a posar el pilot automàtic perquè us porte a la costa sud d'Àfrica. L'única cosa que hauràs de fer és esperar ací dins fins a arribar al continent. Hi ha uns comandaments per si fera mancada un control manual. Eixireu disparades com si anàreu una bala i, al poc temps, les hèlixs s'activaran i us portaran a la vostra destinació. Programaré el sistema perquè us retorne al mateix punt del que eixireu. També hi ha uns compartiments on podreu emmagatzemar tots els diamants quan torneu. Aquest comandament d'ací serveix per a ocultar la càpsula en el fons del mar una vegada desembarqueu, quan vulgueu que torne a per vosaltres premeu aquest altre botó. Aquest comandament estarà configurat perquè solament funcione en la vostra càpsula. També us portareu aquesta motxilla d'ací, on ja pots posar les caixes.

Abi em dona una motxilla gran i me l'ofereix. Jo deixo les caixes, que les portava com podia, en el sòl, òbric la motxilla i les pose dins, en un compartiment d'aquesta, i després me la pose en l'esquena. És bastant còmoda de portar.

- Ara necessites alguna cosa per a defensar-te. Segueix-me. - Diu Abi.

Aquesta vegada, arribem a una sala tan plena d'armes que sembla tot un arsenal per a un exèrcit. Abi agafa un cinturó amb dos fongues i m'ho col·loca en la cintura, després tria dues pistoles, em diu com es posa i es lleva el segur i com utilitzar-la més o menys. Finalment, les posa en les fongues del cinturó.

- I, finalment, una mica més contundent, encara que més lent. - Diu Abi, i aquesta vegada agafa una ballesta. -

Vés amb compte amb açò, les saetas que dispara impacten en un objectiu i després esclaten, és útil, però tingues en compte que la cadència de tir no és molt alta i després d'onze trets has d'esperar uns cinc minuts al fet que es carregue una altra vegada. No et preocupes, pesa menys del que sembla.

Abi me la dona i és veritat, és més lleugera del que esperava. Mentre observe la ballesta, escolte a Abi trastejar per la sala. Al cap d'una estona, s'acosta a mi amb un arnés en les mans.

- Lleva't la motxilla. - Diu Abi.

Ella m'ensenya com posar-me i llevar-me el arnés, on puc deixar reposant la ballesta en el meu costat, una mica més amunt de la cintura, on porte les pistoles. Pràcticament en la meua esquena, on no molesta per a portar la motxilla.

- I açò és tot. - Diu Abi, esbossant un gran somriure. - De tota manera, et deixaré uns quants manuals en la càpsula perquè els vages llegint i així apregues a utilitzar tot el que t'he donat. En la càpsula trobaràs roba especial que et protegirà de la calor, del fred, de la humitat... i d'alguns cops. No et puc donar una armadura, el teu cos no està preparat per a portar ni tan sols les armadures que porten els militars. De totes maneres, la teua protecció és la missió de Mary Pili. Cuida-la, eh?

L'al·ludida fa un so de satisfacció després que Abi li haja parlat.

- Venja, no perdem més temps. - Diu Abi.

Tornem a la sala de control. Allí veiem a Kalindra i a Carolina davant del panell.

- Al fet que és molt bonic amb totes aqueixes luces? - Diu Abi, sobresaltant a les dues. - De totes maneres, per molt que toqueu no reaccionarà. Solament reacciona a les persones autoritzades i, en aquests moments, solament estem autoritzades Alicia i jo, ja em vaig encarregar d'açò quan eixim de Resp, per açò la va poder manejar ella. De debò pensàveu que no tindria cap sistema de protecció?

- Solament estàvem mirant. - Diu Kalindra.

- Sí, clar. - Diu tranquil·lament Abi, mentre s'acosta al panell de control. - Açò va a ser una operació molt delicada. He d'anar a un punt concret del mur, posar uns codis, eixir de l'escut, llançar la càpsula i tornar el més ràpid possible. Si ho fem bé, la Unió ni ho notarà, però si tardem massa... sabran que hem fet un forat en l'escut.

- Vaja merda de seguretat té la Unió si és tan fàcil fer un forat i eixir sense que s'assabenten. - Diu Carolina.

- Bé... si a tu et sembla fàcil agenciar-te una nau de la Unió i obtenir els permisos per a pilotar-la, derrotar a molts militars i a algun esquadró letal, arribar al punt correcte, posar el codi correcte, controlar la nau, utilitzar l'única nau que pot fer-se invisible (perquè no et perseguisquen caces o altres naus per a derrocar-te) i unes quantes coses més, serà que és fàcil. - Respon Abi. - Has de tenir en compte les circumstàncies per les quals podem fer açò. És pràcticament impossible que uns rebels ho facen, est és un cas excepcional i és perquè estic jo.

Carolina no respon. Abi segueix toqueteando els controls. Portem uns quaranta minuts viatjant quan Abi diu que hem arribat, prem molt ràpid els botons, es posiciona, prem més botons. La nau comença a tremolar sense parar.

- Venja, anem, tenim uns cinc minuts per a llançar-te i que la Vâlantain torne arrere. - Diu Abi.

Aquesta m'agafa de la mà i m'arrossega cap a la sala de les càpsules. Obri una escotilla i m'indica que entre. Primer entra Mary Pili, després comença a descendir uns graons jo. Abans de tancar la escotilla, Abi i jo ens mirem als ulls.

- Cuida't, xicoteta. - Em diu somrient.

- I tu no l'emboliques molt, que açò se't dona bé i encara em donaràs un disgust. Per cert, cuida de Peluchín.- Responc amb la veu tremolosa i a punt de plorar mentre tanque la escotilla sense deixar de mirar el somriure de Abi, la qual m'ha dit que sí amb el cap.

M'acomode en un seient que veig i em pose el cinturó com m'ha indicat Abi. Note com la càpsula es va movent i veig pel cristall que estic descendint fins que em veig sota l'aigua. En aqueix moment em dona una dificultat de terror, com si m'ofegara, però el suport de Mary Pili em tranquil·litza.

- 5, 4, 3, 2, 1...- Escolte que diu una veu per l'altaveu.

De sobte, escolte un fragorós so i note com la càpsula s'accelera. Veig litres d'aigua i bombolles passar pel vidre d'aquesta. Després d'un temps, l'acceleració disminueix i la càpsula avança a gran velocitat, però no com quan m'han disparat. Així deu sentir-se una bala, si aquesta sentira alguna cosa, en ser disparada.